

UN NOM, UN MÓN

XEVI PLANAS xplanas@presencia.cat

Quima Jaume

Hi ha paisatges que contenen l'essència del que pot donar més pau i bellesa a la vida. Com la badia de Cadaqués. L'existència agafa a voltes el to d'una tragèdia grega i la realitat ens sembla increïble de tan grotesca. És llavors quan el blanc de Cadaqués omple de puresa la memòria i una estranya serenitat fa niu dins l'ànima just quan costa de respirar perquè hi ha qui es dedica al crim d'empegar l'aire. «Si torno a néixer, l'únic que demano és ser lliure», diu algú que somia arribar amb salut a la primavera que fa vuitanta-tres, mentre qui l'escolta tanca els ulls i veu com la llum de la badia de Cadaqués esquinça el malson. «Accepta el que la vida et regala», li ha ensenyat algú de qui ha après a ser agraït a aquesta energia invisible que li arriba amb força quan és l'hivern i se sent tremolós com una fulla d'álber.

Ara fa vint anys de la mort de Quima Jaume (Cadaqués, 1934-Cadaqués, 1993), autora d'aquests versos sobre Cadaqués: «T'he vist avui, badia arrecerada, /

no pas amb ulls de somnis, / sinó amb aquells que tinc / per veure allò que hi ha de més real. / M'enyorava de tu entre l'asfalt. / T'he trobat agitada pel nord fred / com el meu cor en lluita entre l'hivern / i el temps primaveral que aviat esclatarà. / Venia a tu cercant la teva calma / per conjurar tempestes que nien dins el cor.»

Retrobem la poderosa llum de Cadaqués

Quima Jaume.

en els seus poemes: «El crepuscle ha envaït / a poc a poc la badia / i l'ha omplerta d'una / llum màgica, quasi divina. / El mar s'ha condormit / i les barques es troben com / somortes després del tràngol del migdia. / Un vol de gavines juganeres / ens evoca el cant dels amants. / Els perfils de Pení i es Bufadors / són ombres xineses / que ens recorden l'embruix / dels misteris de la nit. / Hora de capvespre vora el mar. / Hora de calma i de repòs, / d'aixoplugar-nos dins nostre / i retrobar allò que hem perdut pel camí, / sota un sol xafogós de migdia.»

Sabem per aquesta poetessa enyorada que som fràgils: «El camí és llarg i no pas / sempre recte. A voltes cal / canviar de ruta, i a cada / contrada podem trobar nous / paisatges, no sempre del tot / nítids, però el gest fidel / que conferim a cada muda / ens dóna la certesa que / no hi ha certeses.» La seva poesia és una lliçó: «La vida, raig fugaç / ple d'ombres i clarors, / on viuen tants de morts / i moren tants de vius.» Sempre ens quedarà Cadaqués.

L'ENTRELLAT

JOSEP CAMPRUBÍ jcamprubi@presencia.cat

Si us plau, on som?

Algú sap on som? Algú té idees clares? Algú sap exactament cap on va el país? Algú coneix amb claredat quin terreny trepitgem? Algú està segur del full de ruta que cal emprendre? Potser encara hi ha qui pot respondre que sí. Però segur que no forma part del comú dels mortals ni de la majoria –silenciosa o cridanera– que aguanta la crisi i que mira cap a l'horitzó amb l'esperança vana de veure-hi una mica de claror. I fa temps que no hi entreveu res més que nous pronòstics

de temporal. De fet aquesta és la sensació general dels ciutadans que amb obstinació sorprenent continuen seguint dia a dia els mitjans de comunicació i assabentant-se de les desgràcies contínues, dels desgavells, de la corrupció desfermada, de les mentides patents, dels despropòsits, de la caiguda de tots els indicadors econòmics, del creixement de l'atur, de les ocurrencies de Rajoy, de les males intencions del ministre Wert i de la veueta sarcàstica del ministre Montoro. I tam-

bé, i potser en primer terme, de les desventures domèstiques: des de la màfia russa de Lloret als embolics, comprovats o no, que afecten aquest partit o aquell, aquesta institució o aquella, aquesta persona o aquella altra. On som? És cert que l'esperança és l'últim que es perd. De tot plegat n'ha de sortir alguna cosa nova. El desconcert i la confusió no poden durar sempre. Calen idees, propostes, capdavanters. Creu i ratlla amb el fang. No volem ser un nou país d'Europa?

FILÒSOF DE BUTXACA ANDREU MAS amas@presencia.cat

Juan Carlos Rodríguez Ibarra (expresident d'Extremadura). «O els socialistes es distancien dels nacionalistes o els nacionalistes posaran fi al PSOE. Recomano al partit que comenci a qualificar de colpistes els que pretenguin saltar-se la Constitució»

«Una Constitució no pot per si mateixa fer feliç un poble. Una de dolenta sí que pot fer-lo infeliç»

Guy Carcassonne (1951). Jurista francès